



# ANGELČEK

VSEBINA k 7. številki: L.-F.: Pisma — Matko Krevh: Zelene hlačke — Fr. Rojec: Taščica (Pesem) — Fran Radešček: Pozimi v božji naravi — J. E. Bogomil: Zakaj... zakaj...? — Dva zamišljena — Bogomil: Ljubi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo — Rešitve v 6. številki.

---

Zagonetke v 6. številki so prav rešili: Željko Einspieler v Vodah-Trbovlje, Jereb Helena v Bukovščici, Pristovšek Rajmund v Štorah; Rešek Al., Avguštin Al., Brezovar Milan, Renčelj Milojko in Stare Jože v št. Vidu nad Ljubljano (zavod); Srdan Turk v Ljubljani (na Vrtači); Dacar Peter v Trzinu; Markež Rozalija v Boh. Belu; Jan. Stepan, Erna Lesjak in Hilda Jandl v Mariboru; Franc Pepelnjak v Radečah; Verica in Drago Florijančič v št. Petru pri N. m.; Koželj Anton v Hajdini (Breg); Temet Peter v Bistrici-Limbuš; Čresnik Ida v Štorah; Helena Božič v Ljubljani; Murovič Roža v Kočevju; Tušek Mirko v Ptuj; Rudolf Barzer in Štabuc Jože v Bratonečicah pri Ormožu; Vuga Helena v Celju; Tonček Volk v Ljubljani; Erna Ulaga, Hohnjec Zora in Brglez Mira v ?; Pustotnik Francka v ?; Jožica Senica v Trbovljah-Vode; Papež Roza v Podbrežju pri Mar.; Jug Franjo v Studencih pri Mar.; Toplak Fr., Savci pri Ormožu; Karel Kasper v Ptuj; Franci Srebotnik v Šoštanj; Großmann Mařenka, Ogrizek Ivanka, Milica Weiss, Marta Guček, Praznik Kosenka, Valenčak Marija in Zora, Križnik Štefanija in Čmak Frančiška, gojenke š. sester v Celju; Bobek L., Močnik R., Gajšek S., Pozinek K., Vrčnik F., Mraz J., Klarič A., Jug D., Vrmočnik K., Sikošek H., Oberžan A., Kos M., Šergan Z., Rozman L., učenci III. razr. osnovne šole v Štorah; Hafner Vlasta, Kuhar Lenčka, Vode Minka, Črnilec Julka.

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

---

Vrtec s prilogo Angelček (10 številki) stane za leto 1929/30  
Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,  
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in  
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef  
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun  
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Pajer Pavla, Jelovčan Mara, Bučar Danica, Sifrer Marica, Demšar Mici, Šušteršič Jelka, Šušteršič Marija, Potočnik Anika, Volčjak Ivana, Žagar Terezija, Križman Tončka, Tičak Marcela, Jaklič Pavla, Zadnik Zvezdana, Zakotnik Ana, Levstek Milena, Gosar Ivka, Mrak Vida, Berčič Anica, Triler Nežika, Vdovč Tončka, Lotrič Franeka, Žontar Katka, meščanska šola v Škofji Loki; Jan Lovro, Arnšek Franjo v Veržeju (Marijanišče); Flere Ana v Trbovljah-Vode.

Izžrebana je Čresnik Ida.

---

### **Beseda ugankarjem.**

Danes pa enkrat nekaj prav lahkega! Morebiti boste to rajši brali kakor pa vedno navodila in nauke.

Pobahati se moram pred vami, da je naša ugankarska umetnost že silno stara. O mi nismo šele od včeraj na svetu. In tudi to moram povedati, da so že v starih časih znali zastavljati lahke in težke uganke.

Že v starih grških pravljicah beremo, da je pred mestom Tebe v Beotiji sedela na skali grda pošast — Sfinga so ji rekli — ki je imela levovo telo in žensko glavo. Mimoidočim Tebancem je zastavljala tole uganko: »Katera stvar hodi zjutraj po štirih, opoldne po dveh, zvečer pa po treh?« Kdor ni znal odgovoriti, ga je Sfinga zgrabila in ga pakuila s skale, da se je ubil. Šele junak Edip je imel toliko soli v glavi, da ji je povedal: »To je človek.«

Vi pa to že davno veste.

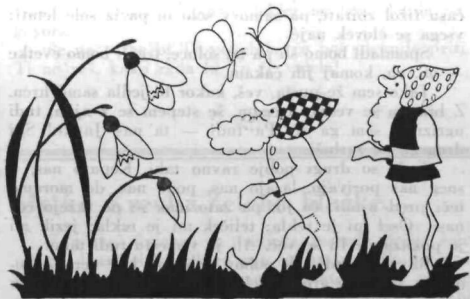
Hujša je pa tale:

Davno pred Kristusovim rojstvom je živel slavni grški pesnik Homer. Ta mož je napisal dvoje slovityh spevov: Ilijado in Odisejo. Umrl je pa, pravijo, ta mož iz globoke žalosti, ker ni mogel razrešiti neke uganke.

Šel je namreč nekega dne k morju. Srečal je ribiče, ki so se ravno vračali z ribjega lova. Vprašal jih je: »Ali ste kaj ujeli?« Hudomušni ribiči so mu pa zvito odgovorili: »Kar smo ujeli, smo tam pustili; česar pa nismo ujeli, to pa s seboj nesemo.«

Sapramiš! Ta je pa trda, kajne? Stari Homer je pre-mišljeval, ugibal in naposled od žalosti umrl. — —

Kdo ve, če bi tudi vi prej ne umrli in bi ostala ta uganke še za prihodnje čase nerešena, ako bi jaz ne bil toliko dober, da bi jo vam sam rešil. Pa so jo tudi meni samemu rešili drugi ljudje, ki so bolj učeni kakor jaz sam. Ko vam jo bom povedal, boste spoznali, da je čisto lahka — ampak znati je treba. Uganite! J. L. (Dalje prih.)



MAREC ♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1929/1930

## L.-F.: Pisma.

LJUBA MOJA DRAGICA!

PREBRALA sem Tvoje pismo. Oh, kako si učena! Koliko veš! Kar občudujem Te. Seveda, v mestnih šolah se veliko več učite kakor pa me na kmetih, pa tudi veliko več berete. Tudi mami sem pokazala Tvoje pismo. Dolgo so ga brali, naposled so me pogledali malo izpod čela in so mi rekli: »Ná! Ali imaš zdaj dovolj?«

»Dovolj,« sem rekla lepo tiho in pohlevno.

Ubogala Te bom, Dragica, zato, ker Te imam rada, pa tudi zato, ker se mi zde Tvoje misli pametne. Lepe dolge kite so vendarle kras ženske glave.

Pomilujem Te pa, ker si bila za božič bolna. Oh, kako hudo je, biti bolan! En dan že, to bi človek prenesel: vsaj v šolo ni treba iti. Ali ves teden bolan biti, o praznikih bolan biti, ali pa kadar prašiča koljemo, bolan biti — ne, ne, ne... to je pa prehudo. Upam, da si zdaj že zdrava.

Silno težko že čakamo pomladi. V hiši sem se že vsega naveličala. Učiti se vedno pri mizi, o prostem

času fižol zbirati, pa samo v šolo in pa iz šole letati: vsega se človek najé.

Spomladi bomo šli pa na solnce, trgali bomo cvetke — oh, oh, komaj jih čakam.

Tako sem že pusta, veš, kakor bi jedla samó hren. Z bratom se vedno kregam, še stepem se z njim, tudi ugriznila sem ga že. Pa tudi — ta naš Janko! Saj drugega ne zasluži.

Toda so drugi pobje ravno taki. Kepajo nas, v sneg nas porivajo, lasajo nas, pode nas, da moramo teči pred njimi; če jih pa zatožimo, se pa lažejo čez nas: »Osel mi je rekla; teliček mi je rekla; jezik mi je pokazala.« In še več. Ali je v mestu tudi tako?

Ravno zaradi teh pobov pobastih kar nerada hodim v šolo. Če gremo deklice pred njimi v šolo, jim ni prav, češ, da zato tako hitimo, da bi jih v šoli zatožile. Če gremo za njimi, jim spet ni prav, češ, da jih poslušamo, kaj se pogovarjajo. Če se kaj pametnega pogovarjajo, jih menda sme vsak poslušati; če se pa ne, naj bodo pa rajši tiho.

Še to ti moram povedati, kaj smo doživeli te dni v šoli. Bilo je zadnje dni predpusta. Štefanov Karel je prišel v šolo. Ves se je tresel. Tožil je, da je bolan. Poslali so ga ven — na zrak. Med potjo pa...

V šoli je zasmrdelo po žganju.

»To je tista bolezen!« je dejala naša gospodična. Poslala je po šolsko postrežnico, da je posnažila.

»Le kje si dobil to smrdljivo pijačo?« se je jezila nad njim gospodična.

»Sam — sem — jo — vzela,« je spravil končno Karel počasi iz sebe.

»Sam si jo vzela? Pa kje? Doma? Ukradel?«

»Doma! Videl sem, da — drugi pijejo, sem pa — še jaz — hotel pokusiti. Ker mi niso — hoteli dati — sem pa — sam vzela.«

»Samopašnost ti grda! Da mi kaj takega več ne storiš! Za danes si bil dovolj kaznovan, ker ves razred ve za tvoje nesrečno nagnjenje. Prihodnjič bova pa drugače govorila, če se ne boš poboljšal.«

»Bom — bom se — bom!« je jecljal Karel.

Dragica! Zadosti sem Ti povedala. Radovedna sem, kaj mi boš odpisala. Tako radovedna, veš, da bom

vsak dan hodila na pošto, dokler ne bom dobila odgovora.

Še na pirhe bi Te povabila, če boš utegnila priti. Ti ne veš, kako rada bi Te že videla!

Tvoja

Francika.

## Matko Krevh: Zelene hlačke.

Z učenci drugega in tretjega razreda deške šole pri Sv. Petru ob Mariboru sem šel na izlet. Po dveurni hoji smo sklenili, da počijemo. Nekateri so že gredoč segali v malhe po kruh, seveda bolj na skrivaj, ker bi bili drugače kregani. »Kadar ješ kruh, sedi pri miru, da ne boš trosil drobtin!« Tako so me učili rajnka mamica.

Poiskali smo si primeren prostor. Jaz sem se usedel na bruno, ki sem ga prej pogrnil z robcem; dečki so se pa utaborili kar po trati okrog mene.

»Gospod, ali se bojite za hlače?« me je v šali vprašal okroglolični Konrad iz Hrence, ko je videl, da sem razgrinjal robec.

»I seveda!« Vsak mora skrbeti za svojo obleko. Ali ti ne?« Konrada je oblila rdečica. Bil je priden učenec in rad sem ga imel; morda predvsem zaradi tega, ker je bil sirota — že davno mu je umrla dobra mamica.

»Gospod, kakšne hlače ste pa imeli takrat, ko ste se kot majhen deček postavljali na glavo?« To modro vprašanje je stavil moj dragi, navihani Dolče, junak v plavanju in sankanju.

»Odkod pa veš, da sem se postavljaj na glavo?«

»V ‚Angelčku‘ so vas naslikali tako.« (Oh, gospod urednik! Zakaj ste me takrat naslikali! Zdaj vedo vsi moji mladi prijatelji, kakšen sem bil v tistih časih, ko sem začel letati za ovcmi — kar s prstom kažejo na sliko.)

»Naslikali so me res,« sem povzel besedo, »toda popolnoma me niso zadeli« —

»Zakaj ne? Povejte!« je letelo od vseh strani.

»Na sliki nosim cele hlačke, dočim so bile v resnici na več mestih zašite.«

»Aha, ker ste jih raztrgali!« se je z nasmeškom pošalil Dolče ter pokazal svoje zdrave, lepe zobe.

»Tako seme poredno sem bil, kakršno si zdaj ti. Jezika si sicer nisem olupil na mrzlem železu,« — pogledal sem Dolčka po strani ter videl njegovo zadrego, — »pač pa sem si nekoč svoje hlačke pobarval zeleno, kar je imelo za posledico — šibo.«

»Povejte, kako je bilo,« so silili od vseh strani vame mladi izletniki. Ker so še nekateri drobili z zobmi kruhek, sem porabil to priliko ter povedal radovednim poslušalcem zgodbo o zelenih hlačkah.

»Poletno nedeljo je bilo. Okrog desete ure sta segnala oba pastirja ovce in živino v hlev. Kaj zdaj? Zmenili smo se, da gremo na Kerniško sečo<sup>1</sup> nabirat šmarnice.

Ni mi bilo sicer treba služiti za pastirja, a vendar sem rad pomagal ovčarju pri paši. Ej, je bilo včasih prijetno na visoki planini! Nikdar ne pozabim tistih veselih uric na šlemenu, to je na tratici vrh planine. A še vse lepše se mi je zdelo skakati po Kerniški seči.

Vsepovsod trata, nikjer prepada ali nevarnega skalovja — koga ne bi vse to zvbilo od doma? In razgled na vse strani, kakor da je sam Bog razgrnil svoj pisani plašč, da razveseli željne oči! V čistem zraku se nam je zdelo nebo modrejše in solnce svetlejše. Obdajal nas je božji mir, ki je tako čudovito vplival na naše mlade duše, da nam niti do iger ni bilo. Zato smo posedli po trati ter se zazrli v dolino, odkoder je prihajalo kakor na valovih pozvanjanje vélikega zvona pri župnijski cerkvi. Kaj vse smo videli s Kerniške seče! To se da samo gledati, opisati je nemogoče. Ej, moji dragi! Ko bi vas mogel peljati gor na tisto goro!«

»Škoda, da nimamo letala,« je vzdihnil podjetni Dolče.

»Škoda,« so ponavljali zamišljeno njegovi tovariši ter si vsak po svoje predstavljali, kako bi se peljali z letalom na Kerniško sečo, ki je še nikoli niso videli.

<sup>1</sup> Seča je travnat svet na planini, kjer kosijo le enkrat na leto takozvani »baloh«, ki je precej podoben rženim resam.

»Res, škoda! Pokazal bi vam, kako krasna je Mi-slinjska dolina, kako lepa Koroška dežela in kako za-nimive so obdravske pokrajine. Pokazal bi pa vam tudi »znameniti« kraj, kjer sem si pobarval svoje hlačke.«

Mladi roj izletnikov je spet postal živahen in na-vdušen.

»Joj, kako smo radovedni!« je šlo križemkražem,

»Potrpite, vse vam povem.«

»Potrpljenje je božja mast,« je modro pristavil Dolče. Bog ve, kje se je naučil tega pregovora.

»Po solncu smo presodili, da bo treba misliti na odhod, zakaj uro daleč pod sečo smo bili doma. Hitro smo natrgali šmarnic ter se brž napotili domov. Pot je peljala čez Dobniško sečo, kjer so kosci le s težavo pokosili vsakoletni baloh. Zaradi nevarne strmine so pasli na njej le ovce in koze. Pa ti pride sosedovemu Pavleku predrzna misel v glavo: »Peljimo se čez Dob-niško sečo. Bomo prej doma!« — Začudeni smo obstali ter strmeli zdaj v Pavleka, zdaj v strmino.

»Pavlek, na glavo si padel,« sem mu dejal. »Kako naj se peljemo po tej strmini?«

»Po hlačah,« se je kratko odrezal Pavlek.

»Pa bi šlo?« je vprašal naš pastir Poldek.

»Ej, kolikokrat sem se že vozil po tej seči. Po balohu gre še lepše ko po snegu.«

»Poskusimo!«

Tako smo sklenili ter se že tudi lotili vožnje po hlačkah. Juhejajuh je šlo bliskovito po strmi seči. V nekaj trenutkih smo bili na cesti pod sečo. Kar škoda se nam je zdelo, da je tako hitro minilo. Vrnili bi se bili na ponovno vožnjo, ko bi bilo več časa.

Prišli smo ob pravem času domov. Hitro smo se naobedovali ter se kmalu razleteli po opravkih: pastirja z živino na pašo, jaz v gozd nad jagode. Vkljub prijetni vožnji po Dobniški seči in vkljub množini dišečih ja-god pa pravega razpoloženja pri jagodah vendar ni bilo. Bilo mi je, kakor bi slutil nekaj neprijetnega. To »neprijetno« se je v resnici prikazalo proti večeru v osebi soseda Dobnika, ki nas je prišel obiskat. V za-četku se zanj nisem bogvekaj zmenil. Ko je pa začel govoriti o paglavcih, ki so se vozili po njegovi seči ter



tlačili že itak polzki baloh, sem postal pozoren. Da, še več — začelo mi je postajati vroče. Hitro sem jo hotel pobrisati skozi vrata, toda sosed je bil še urnejši. Prijel me je za roko, porinil me pred očeta — s hrbtom naprej — ter dejal: »Poglej njegove zelene hlačke! Po moji seči se je vozil pa škodo delal. Kdo je bil še poleg?« Očetov strogi pogled je zadostoval, da sem priznal vse. Kaj bi mi bilo tajenje tudi pomagalo, ko sem pa nosil na sebi jasen dokaz — zelene hlačke! Kako sva se pozneje pomenila z očetom, ne bom pravil, ker mi je sitno. Le toliko vam lahko zaupam, da moje hlačke po razgovoru z očetom niso bile več zelene. Kdo jih je iztepel, ni težko uganiti.«

»Ata«, so odgovorili enoglasno vsi izletniki ter jo udarili v prešeren smeh.




---

## **Fr. Rojec: Taščica.**

*Taščica je ptičica prijazna,  
skoro nič se ne boji ljudi;  
ako grem skoz gozd in se ustavim,  
brž kar blizu k meni prileti.*

*Po drevesnih vejicah skakljaje  
se priklanja in cvrči glasno;  
nekaj lepega pripoveduje,  
jaz pa brž presodim, kaj je to.*

V gozdu ji je dobro in prijetno,  
ker dovolj mrčesa tam živi,  
ki za hrano ga ves dan do mraka  
si po drevju in po tleh lovi.

Solnce daleč že je za gorami,  
z neba zginil je njegov odsev,  
a po tihem gozdu še odmeva  
dobrovoljne ptičke sladki spev.

Ko pa zima s snegom svet pokrije,  
s težkim srcem gozd svoj zapusti  
lačna ptičica in se približa  
hišam, da tam živeža dobi.

Ako ga ne najde na dvorišču,  
s kljunčkom kar na okno potrkljá,  
in ko človek ga odpre ji, krotka  
kakor putka se ujeti dá.

Morda tudi k vam tako ta ptička  
kdaj v zavetje zaupljivo pribeži;  
vi pa jo sprejmite in skrbite,  
da pri vas se dobro ji godi!

Toda, kadar zopet začne kliti  
zunaj iz zemljé pomladni cvet,  
ljubi ptički svóbodo vrnite  
in spustite jo nazaj v njen svet!



## Fr. Radešček: Pozimi v božji naravi.

POVOJNA stiska s stanovanji v Ljubljani nas je prisilila, da smo se za nekaj let naselili zunaj mesta. Mik, ki ga nudi življenje na kmetih, človeka, čutečega z naravo, kar prevzame, da zlahka zmaga je senčno plat in jo pozablja, pa najsi bo to pozimi ali poleti.

Ob prostem času sem svoje sprehode z otrokoma najrajši usmeril v gozd. Pozimi, ko leži vsenaokrog debela snežna odeja in se sonce s slabotnimi svojimi žarki skozi jasnino dneva potaplja v lesketajočo belino, je res pravi užitek za vse čute; duhá kar povzuese, srce poživi in duša se napaja v blagodejni mehki s plemenitimi obrazili iz prirode, ki jih hlastno vsrkava iz živobojne pokrajinske slike. Skoraj se človeku dozdeva, kakor da je mraz nekako netivo, ki ogreva dušo za božje stvarstvo.

V gozdu smo napravili navadno na primernem kraju majhno kurišče in nabrali suhljadi, da je veselo zaplapolal plamenček kakor na svetopísemskih daritvenih žrtvenikih. Seveda naj tega otroci sami nikar ne poskušajo, ker je tudi z ognjem na prostem treba največje previdnosti.

Ob neki taki priliki, ko smo nabirali suhljad po snegu, je našla hčerka ob drevesnem deblu vso onemoglo in premraženo siničko, ki se je obupno otepala s perutičkama. Pobral sem jo, narahlo in oprezno jo zavil v robec in jo pozneje odnesel domov.

Doma se je v nezakurjeni sobi počasi ogrela, da je plašno letala iz kota v kot in butala v okenske šipe, ne da bi se bila dotaknila hrane, ki smo ji jo nastavili na mizo. Moral sem si izposoditi pri sosedovih kletko in siničko vanjo pripreti, da se je nasitila. Ko se je zima nagibala h koncu, smo siničko izpustili v svobodo. Tako smo ubogo ptičko rešili pogina.

Drugokrat smo našli ob poti vrabca z zlomljeno nožico. Kar mahdravo mu je visela od trepetajočega telesca. Odneseš sem vrabiča domov in mu povil nožico z gumirano tkanino, kakor se povijajo električne žice. To je tako trdno držalo, da se je vrabič takoj mogel opreti na pohabljeno nožico in je že čez nekaj časa z radostnim čivkanjem odletel na bližnje drevo.

Še čez tedne smo ga videli večkrat na dvorišču, kako je skakljal z obvezo na ozdravljeni nožici.

Resnejša pa je bila stvar z neko drugo siničko, ki smo jo tudi našli ob poti v snegu. Sirotica je imela namreč vso oključvano in okrvavljeno glavico. Od bolečin je besno kljuvala okrog sebe. Nisem ji vedel kako pomagati. Pustil sem jo v kletki, ji dal hrane in vode ter jo opazoval od daleč, da se ne bi plašila. K vodi se je privlekla in željno pila; bržčas jo je vročina od ran hudo mučila in si je tako hladila bolečine. Upal sem že, da se bo izlizala in ozdravela. Toda naslednje jutro sem jo našel mrtvo.

Nekoč, ko smo se vračali iz gozda domov, sta opazila ctroka, kako se čez cesto po snegu plazi neka podolgovata rjavkasta stvar. Pristopil sem bliže in spoznal, da je podlasica. Ker ni zbežala, sem jo prijel za kožo na vratu. Toda takoj je šavsnila po roki in mi zasadila svoje ostre zobke v prst, da se je kar kri pcedila. Da bi bila živalca ranjena, nisem mogel ugotoviti; bržčas jo je lakota tako oslabila, da ni mogla pobegniti. Preglavico mi je delalo, kako naj jo prinesem domov, da ji ohranim življenje. Saj je tudi podlasica, četudi majhen in škodljiv, pa vendar delec božjega stvarstva. Tudi njeno življenje ima svoj določeni namen. S palčko sem ji rahlo potisnil glavico v sneg ter jo nato prijel za kožušček na temenu. Nekaj časa je brcala, nato se je pa vdala in se mirno pustila nesti domov. Doma smo jo potisnili v kletko in ji dali jesti na majhne koščke zrezanega sirovega mesa. Hlastno je použila hrano in se napila vode. Kmalu si je tako opomogla, da je kar divje skakala po kletki. Zaradi posebnega duha je v sobi nismo mogli imeti; odnesel sem jo v zavetje v drvarnico. Toda drugo jutro sem našel vratca kletke odprta; podlasica se je bila poslovila in zahvalila kar po francosko. Menda je toliko časa praskala po vratcih, da je popustil kaveljček in so se vratca odprla ter je prefriganka spet odbrzela v mrzlo in negostoljubno svobodo.

Najsi bo torej svoboda še tako neprijetna, vendar vse po njej hrepeni. V njej šele more pravilno in po božjih in naravnih zakonih razvijati svoje posebne lastnosti in zmožnosti celo ob najtrših pogojih tako

žival kakor človek. Ne pravimo zastonj, da je svoboda zlata. Koliko življenj in imetja se je že žrtvovalo za križ častni in svobodo zlato! Pravi junaki življenja se morejo razviti samo v svobodi in v borbi za svobodo, ko si »prosto volijo vero in postavo«.

Otroci, pomagajte v Jezusovem imenu vsem vaše pomoči potrebnim po svojih močeh in ne odvezajte trajno nikomur svobode!

---

---

## J. E. Bogomil: Zakaj . . . zakaj . . . ?

### I.

»KAKO je kaj, oče?«

»Hm! Ne vem, kako bi rekel. Veste, kar veselim se že pomladi. S tem-le štrukeljčkom,« pokazal je na triletno Anico, »bova šla vsaj kaj na vrt. Tam se bo zmotila z rožicami. Tako pa vedno brbljá in vprašuje, da ji komaj sproti odgovarjam. — Anica, poglej, poglej ptičke na oknu!«

»Kaj pa delajo?«

»Jedo.«

»Zakaj pa jedo?«

»Zato, ker so lačni.«

»Zakaj so pa lačni?«

»Zato, ker zmeraj sem ter tja letajo.«

»Pa zakaj zmeraj sem ter tja letajo?«

»Zato, ker se jim prijetno zdi.«

Kratek molk.

Pa se je spet začelo: »Oče!«

»No, kaj?«

»Zakaj pa ptički nimajo žlice?«

»Zato, ker lahko s kljunom jedo.«

»Zakaj pa lahko s kljunom jedo?«

»Zato, ker jih je Bog tako ustvaril.«

»Zakaj jih je pa Bog tako ustvaril?«

— — — —

Dedu je zmanjkalo besedi.

Spomladi na vrtu ...

Spet tista pesem, samo v drugi obliki.

»Oče, kaj pa je tale rožica?«

»Zvonček.«

»Zakaj je pa zvonček bel?«

»Zato, da je lep.«

»Ali je tisti zvonček v zvoniku tudi bel?«

»Ne; tisti je pa črn.«

»Zakaj je pa črn?«

»Zato, ker je že star.«

»Ali tale moj pa še ni star?«

»Ne, ta pa še ni.«

»Kaj je pa tole, oče?«

»Tisto je pa podlesek.«

»Zakaj pa podlesek ni bel?«

»Zato, ker je višnjev?«

»Zakaj je pa višnjev?«

»Zato, ker mora tak biti.«

»Kdo mu je pa rekel?«

»Bog.«

»A ja! — Oče, kaj je pa tole?«

»Trobentica.«

»Zakaj je pa to trobentica?«

»Čakaj! Vidiš —«

Ded je zapiskal na trobentico.

»Zakaj pa trobentica piska?«

Ded je obmolnil. Ni vedel, kako bi to otroku dopovedal. Pa nam vi povejte, če veste ... Več zna otrok vprašati ko deset modrijanov odgovoriti.



## Dva zamišljena.



Po trdem tlaku: cok cok — cok cok!



Dve glavi skupaj: pok!



Fant pa v jok!



## Bogomil: Ljubi Marijini otroci!

DANES naj vam predstavim častitljivi zbor apostolov. Nič novega ne bo to; saj so domala vsi apostoli vaši znanci iz šolskih klopi. Koliko ste že slišali o svetem Petru, o svetem Janezu, o svetem Tomažu, o svetem Pavlu, o svetem Jakobu in o drugih!

Preprosti možje so bili apostoli. In vendar jih je Jezus izbral, da so šli po vsem svetu, oznanjevat nauk svetega evangelija. Nekaki stebri so apostoli. Na njih še danes sloni vsa stavba svete katoliške Cerkve. Saj spoznavamo ravno tisto vero danes mi, kakor so jo oznanjevali apostoli.

Srečni možje so bili apostoli. Kar je toliko rodov hotelo videti, pa niso videli; dočakati, pa niso dočkali — to so videli in gledali apostoli na svoje lastne oči: učlovečenega Sinu božjega, Jezusa Kristusa. Z njim so hodili, njegovo besedo so vsak dan poslušali, z njim so lahko vsak dan govorili. Srečni ljudje!

Vendar pa nam je znano, kaj je Gospod Jezus dejal svetemu Tomažu: »Ker si me videl, Tomaž, si veroval: blagor tistim, ki niso videli, pa so verovali!« Med tistimi, ki jih Jezus ob tej priliki blagruje, smo tudi mi. Tega smo lahko veseli.

Apostoli so ponesli Gospodovo ime med narode. Težko, da bi bili mi kdaj med tistimi izvoljenimi, ki jih Gospod kliče, naj gredo na apostolsko delo med narodi. Ni vsak za to. Eno pa pri tej priliki lahko omenimo: bodimo vsaj med tistimi, ki izpolnjujejo Gospodovo naročilo: »Prositate Gospoda, da pošlje delavcev v svojo žetev!«

Gospod je ljubil svoje apostole. Molil je zanje, prosil je Očeta v nebesih, naj bodo kdaj tam, kjer je



On, da bodo videli njegovo slavo, ki jo ima pri Očetu od vekomaj. Tudi branil in zagovarjal je povsod svoje apostole. Še celo takrat, ko so sovražniki njega prijeli, ni pozabil na svoje učence. »Ako mene iščete, mene primite, te pa pustite!« Poprosimo pri tej priliki za veliko milost, da bi bili tudi mi vedno med tistimi, ki jih Gospod ljubi.

Naj vas mimogrede opozorim še na štiri evangeliste. Njih slike ali podobe vidite navadno po naših prižnicah. Tem štirim možem moramo biti še posebno hvaležni, ker so pri obilnem delu, ki so ga imeli, našli še toliko časa, da so nam napisali važne knjige o Gospodu Jezusu Kristusu. Te knjige imenujemo sveti evangelij.

Evangelij slišite brati vsako nedeljo. Pazno in spoštljivo poslušajte sveto sporočilo in vselej se zavedajte, da so možje, ki so nam sveti evangelij napisali, gledali Gospoda na svoje lastne oči in da so nam zato napisali res samo čisto in golo resnico.

Pa se spomnimo še drugih svetih mož, ki jih tudi kličemo za apostole, čeprav niso gledali Kristusovih dni. Pravimo, da je sveti Frančišek Ksaverij apostol Indije, da sta sveta Ciril in Metod apostola Slovanov, da je sveti Patricij apostol Irske, sveti menih Avguštin apostol Angleške... Ti in vsi drugi sveti možje, ki nosijo apostolski naslov, so si to čast priborili s tem, da so med narode, kjer so delovali, prvi ponesli Kristusovo ime.

Mimo teh svetih mož pa hiti naš duševni pogled še na tiste junake, ki so iz ljubezni do Kristusa in do neumrjočih duš kjerkoli in kakorkoli zapustili dom in vse ter šli med pogane in krivoverce prižigat luč svetih resnic. Misijonarji — pravimo tem ljudem.

Vsi ti lahko stopijo pred Gospoda kakor nekdanj sveti Peter: »Glej, mi smo one zapustili in šli za teboj — kaj bo torej naš delež?« In Gospod je apostolom dejal: »Vsak, kdor je zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje.«

Mi pa ob misli na te svete možje vseh časov sklenimo eno: z ljubeznijo se oklenimo misijonskega dela

svete Cerkve: molimo za misijonarje, darujmo zanje sveta obhajila in kadar bomo kaj bolj petični, darujmo za svete misijone tudi od svojega časnega premoženja.

Nas in misijonsko delo svete Cerkve pa naj s svojim ljubljanim Sinom blagoslavlja Kraljica apostolov, devica Marija!

## Uganke, skrivalice in drugo.

Posetnica.

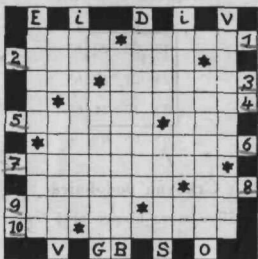
(Branko Sodnik, Ljubljana.)

E. KAJN

VRBA

Kaj je ta žena?

Zvezde.



Kaj povedo te zvezde? Številke jim kažejo pot.

### Črka »T«.

1	2	3
4		
5		
6		
7		

Poskusi v tej črki številke 1—7 tako urediti, da bo številčna vsota v povprečnem tramu kakor tudi v pokončnem stebru vselej 15.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

## Rešitve v 6. številki.

Posetnica.

Pismonoša.

### Magičen kvadrat.

	63		63
18	25	20	63
23	21	19	63
22	17	24	63
63	63	63	

### Črkovna podobnica.

»Ob nalivu mora hlapec prvi čez brv.«